

Napháború

A Démon-ciklus
harmadik kötete

A Sivatang lándzsája folytatása

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

Napháború

Demon-ciklus 3.

*A szüleimnek, Johnnak és Doloresnek,
akik a mai napig együtt olvasnak a kanapén esténként.*

PROLÓGUS

Inevera

v. u. 300

INEVERA ÉS A BÁTYJA, SOLI A NAPON ÜLTEK. Mindketten egy kosár vázát tartottak csupasz lábfejeik között, és gyakorlott mozdulatokkal forgatták, miközben ujjaik fürgén fontak. A napnak ebben a szakában apró bódéjukba már csak az árnyék egészen vékony csíkja vetült. Az anyjuk, Manvah ült ott, és a saját kosarával volt elfoglalva. Közöttük a szívós datolyapálma-levelekből rakott halom sebesen fogyott, ahogy dolgoztak.

Inevera kilencéves volt, Soli majdnem kétszer annyi, de azért így is szokatlanul fiatalnak tűnt hozzá, hogy a dal'Sharum köpenyét viselje. A friss festék szinte még meg sem száradt a fekete szöveten. A fiú alig egy héttel korábban érdemelte ki a holmit, és most igyekezett úgy ülni a gyékényén, hogy a Nagy Bazar örökös pora ne tapadhasson rá. A lazán összefogott köpeny alól ki-kivillant Soli sima, izmos, izzadságtól csillogó mellkasa.

Egy pálmalevéllal legyezte magát.

– Everam tökeire mondom, ez a köpeny aztán meleg! Jó lenne most is egy bidóban járni.

– Megkaphatod az árnyékot, ha szeretnéd, Sharum – mondta Manvah.

Soli megrázta a fejét.

– Erre számítótál? Hogy visszatérek feketébe öltözve, és úgy parancsolgatok neked, mint...

Manvah felkacagott.

– Csak meg akartam győződni róla, hogy az én édes kisfiam maradtál.

– Egyedül veled és az én drága kishúgommal vagyok édes – tisztázta Soli, és gyengéden összeborzolta Inevera haját. A lány félrelökte bátyja kezét, de mosolygott közben. Mindig sokat mosolyogtak, amikor Soli is velük volt. – Mindenki mással olyan gonosz vagyok, mint egy homokdémon.

– Hah! – Manvah elhessegette a gondolatot, Inevera azonban elgondolkodott. Láta, mit tett Soli a két Majah fiúval, akik kisebb korukban őt piszkálták a bazárban, és a gyengék nem éltek túl az éjszakát.

Inevera végzett a kosarával, és a számos kupac egyikének tetejére tette. Gyorsan számolni kezdett.

– Még három, és végeztünk Baden dama rendelésével.

– Talán Cashiv meghív a teliholdbálra, amikor eljön értük – mondta Soli. Cashiv Baden dama kai'Sharumja volt, és Soli ajin'palja, a harcos, akivel egymáshoz kötözték őket, hogy együtt harcoljanak az Útvesztőben töltött első éjszakáján. Azt mondják, nem létezik ennél szorosabb kötelék két férfi között.

Manvah felmordult.

– Ha így lesz, Baden dama beolajozva és pucéran küld majd körbe, hogy veled szerezzon örömet a sleppjében lévő vén piócáknak.

Soli elnevette magát.

– Azt hallottam, nem az öregek miatt kell aggódnia az embernek. A legtöbben csak néznek. Inkább a fiatalok hordanak olajos fiolákat az övükben. – Felsőhajtott. – Viszont Gerraz kiszolgálta a vendégeket Baden dama legutóbbi bálján, és állítólag kétszáz drakit kapott a damától. Annyit megér a sajtó hátsó felem.

– Nehogy ezt apád meghallja! – figyelmeztette a fiút Manvah. Soli tekintete a bódé mögötti sátor felé ugrott, ahol az apja aludt.

– Előbb-utóbb úgyis megtudja, hogy a fia push'ting – mondta. – Nem fogok elvenni valami szerencsétlen lányt, csak hogy eltitkolhassam apám elől az igazságot.

– Miért nem? – kérdezte Manvah. – Itt fonhatna velünk, és talán annyira szörnyű lenne adni neki néha a magodból, hogy unokáim születhessenek?

Soli elhúzta a száját.

– Azzal meg kell várnod Ineverát. – A lányra nézett. – Holnap vár rád a Hannu Pash, drága húgom. Talán a dama'ting talál neked férjet.

– Ne tereld másra a szót! – Manvah a fia felé csapott egy pálmalevéllel. – Azzal szembenézel, ami az Útvesztő falai között van, de azzal nem, ami egy nő combjai között vár rád?

Soli vágott egy grimaszt.

– Az Útvesztőben legalább erős, verejtékező férfiak vesznek körül. És ki tudja? Talán az egyik push'ting damának meg is tetszem majd. Az olyan nagy hatalmúak, mint Baden, személyes testőrüknek nevezik ki a kedvenceiket, akiknek csak holdfogyáskor kell harcolniuk. Gondolj bele, csak havi három éjszaka az Útvesztőben!

– Az is hárommal több a kelleténél – mormogta Manvah.

Inevera nem értett semmit.

– Az Útvesztő az nem egy szent hely? Nem megtiszteltetés oda-kerülni?

Manvah felhördült, és újra nekilátott a fonásnak. Soli sokáig nézte őt üres tekintettel, a könnyed mosoly leolvadt az arcáról.

– Az Útvesztő a szent halált jelenti – felelte végül. – Aki ott hal meg, egészen biztosan a mennybe jut, de én még nem készültem fel rá, hogy találkozzam Everammal.

– Sajnálom – mondta Inevera.

Soli megrázta magát, és egy szemvillanás alatt visszatért a mósolya.

– Jobban jársz, ha nem aggódsz miatta, kishúgom. Az Útvesztő terhe nem a te válladra nehezedik.

– Minden kráziai nő viseli az Útvesztő terhét, fiam – mondta Manvah –, akár ott harcolunk melletted, akár nem.

Egyszerre nyöszörgés és mozgolódás hallatszott a bódé végében lévő függöny mögül, aztán a következő pillanatban előkerült Kasaad. Inevera apja rá sem nézett Manvakra, csak félretolta az

árnyékból a csizmájával, hogy maga foglalhassa el a legjobb helyet. A földre dobott néhány párnát, és jóformán még le sem telepedett rájuk, amikor máris a szájába döntött egy apró csészényi couzit. Azonnal újra töltött magának, és hunyorogva nézett a fénybe. Mint mindig, a tekintete most is úgy siklott át Ineverán, mintha ott sem lenne, hogy aztán a lány bátyján állapodjon meg.

– Soli! Tedd le azt a kosarat! Most már Sharum vagy, nincs rendjén, hogy kétkezi munkát végezz, mint egy khaffit!

– Apám, hamarosan el kell készülnie egy rendelésnek – tiltakozott Soli. – Cashiv...

– Hah! – Kasaad egy kézmozdulattal elhessegette a dolgot. – Nem érdekel, mit akar az az olajozott, illatosított push'ting! Tedd le azt a kosarat, és állj fel, mielőtt valaki meglátja, hogy bemocskolod az új fekete köpenyedet. Éppen elég baj, hogy ebben a redves bazárban kell elvesztegetnünk a napunkat.

– Olyan, mintha fogalma sem lenne róla, honnan jön a pénz – mormogta Soli olyan halkán, hogy Kasaad ne hallhassa meg. A főnást egy pillanatra sem hagyta abba.

– Vagy az étel az asztalunkon. – Manvah a szemét forgatta, és felsóhajtott. – Az lesz a legjobb, ha azt teszed, amit mond.

– Most már Sharum vagyok, azt teszek, amit akarok. Ki ő, hogy azt mondja nekem, nem fonhatok kosarat, ha ebben lelek békességet? – Miközben Soli beszélt, még gyorsabban mozgott a keze, az ujjaiból csak homályos folt látszott, olyan sebességgel fonta a pálmaleveleket. Már kis híján befejezte a kosarat, és esze ágában sem volt éppen most abbahagyni. Inevera csodálkozva nézett rá. Soli majdnem olyan gyorsan tudott fonni, mint az anyjuk.

– Ő az apád – mondta Manvah. – Ha nem azt teszed, amit mond, mindannyian meg fogjuk bánni. Kasaadhoz fordult, és nevédes hangon folytatta. – Neked és Solinak csak addig kell maradnotok, férjürem, amíg a dama be nem jelenti az alkonyat érkezését.

Kasaad savanyú képet vágott, és felhajtott még egy csészével.

– Mivel sértettem meg ennyire Everamot, hogy nekem, a nagy Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kajinak, aki számolatlanul küldtem az alagaiokat a szakadékba, ilyen mélyre kell süllyednem, hogy

kosarakat őrzök? – Undorodva intett családjá munkájának stó-
cokban álló eredménye felé. – Az alagai'sharakra és az éji dicsősé-
gre kellene készülnöm!

– Úgy érte, a többi Sharummal kellene innia – súgta oda Soli
Ineverának. – Az először felsorakozó egységek az Útvesztő közép-
pontjába kerülnek, ahol heves a csata. Minél tovább totozódik, annál
kevesebb az esélye, hogy valóban meg kell küzdenie egy alagajjal,
részegen, miután úgy beszívott a couzítól, mint a tevehúgy.

Couzi. Inevera gyűlölte az italt. A fahéjjal ízesített, erjesztett ga-
bonát apró agyagpalackokban árulták, és még apróbb csészécské-
ből itták. Inevera már attól is megszedült, hogy csak beleszagolt a
kiürült palackba. A hátramaradt illatban nyoma sem volt a fahéjnak.
Azt mondták, az ital íze csak három csésze után érződik igazán, de
hát aki megiszik három csésze couzit, annak úgysem lehet adni a
szavára. Köztudomású volt, hogy ilyen mennyiségtől már minden-
ki hajlamos lesz túlozni, és a valóságosnál szebbnek látni a világot.

– Soli! – csattant fel Kasaad. – Hagyd a munkát meg a nőket, és
gyere, igyál velem! Megünnepeljük annak a négy alagainak a halá-
lát, akikkel tegnap éjjel végeztél!

– Az ember azt hinné, egyedül végeztem el egy egész szakasz
munkáját – dörmögte Soli. Az ujjai még gyorsabban mozogtak.
– Nem iszom couzit, apám – mondta aztán hangosabban. – Az
Evejah tiltja.

Kasaad felhördült, aztán felhajtott még egy csészével.

– Manvah! Akkor készíts a sharik fiadnak teát! – Megint a csésze
fölé billentette a palackot, de csak pár csepp hullott ki belőle. – Ne-
kem meg hozz még egy couzit!

– Adj nekem türelmet, Everam! – mormogta Manvah. – Ez volt
az utolsó palack, férjuram – szólt aztán.

– Akkor menj, vegyél még! – csattant fel Kasaad.

Inevera hallotta, hogy az anyja a fogát csikorgatja.

– A sátrak fele már bezárt, férjuram, nekünk pedig el kell készí-
tenünk ezeket a kosarakat, mielőtt Cashiv megérkezik.

Kasaad undorral legyintett.

– Kit érdekel, ha annak a mihaszna push'tingnak várnia kell?

Soli felszisszent, és Inevera észrevette a kibuggyanó vércseppeket a kezén, ahol a pálmalevél éles pereme megvágta. A fiú összeszorított fogakkal font tovább.

– Bocsáss meg nekem, nagyméltóságú férjurar, de Baden dama rendelése nem várhat – mondta Manvah. Maga is folytatta a munkát. – Ha Cashiv megérkezik, és a rendelés nincsen készen, odébbáll, és megint Krishától veszi meg a kosarait. E nélkül a rendelés nélkül nem fogjuk tudni kifizetni a hadiadót sem, couzira pedig végképp nem futja majd.

– Micsoda?! – kiáltotta Kasaad. – Mire verted el a pénzemet? Száz drakit hozok haza hetente.

– Aminek a fele azonnal vissza is kerül a damához hadiadó gyanánt – felelte Manvah. – További húszat te teszel el magadnak, a többiből meg couzit és kuszkuszt veszünk neked. Ennyi pénz messze nem elég, főleg ha minden sabbatkor hazahozol egy tucat szomjas Sharumot. A couzi drága, férjurar. A dama levágta az ujját a khaffitoknak, akiket rajtakaptak, hogy árulják, úgyhogy a rizikót is beleszámolják az árba.

Kasaad kiköpött.

– A khaffitok a napot is eladnák, ha le tudnák hozni az égről. Most pedig futás, vegyél nekem pár palackkal, hogy ne essen nehezemre a várakozás, amíg az a félemler megérkezik.

Soli végzett a kosarával, felállt, és rácsapta a kupaca tetejére.

– Majd én megyek, anyám. Chabinnál mindig van, és ő sosem zár be az alkonyi ének előtt.

Manvah összehúzta a szemét, de nem vette le a tekintetét a kosaráról. Ő is gyorsabban kezdett fonni, a kezéből szinte csak egy homályos folt látszott.

– Nem szeretem, hogy elmész, amikor egy hónapnyi munkánk áll itt szem előtt.

– Senki sem fog kirabolni bennünket, amíg itt van apám – mondta Soli, de ahogy a couzispalackból az utolsó cseppeket kinyalni igyekvő férfira nézett, felsóhajtott. – Fürge leszek, észre sem fogod venni, hogy elmentem.

– Munkára, Inevera! – szólt rá a lányára Manvah, miután Soli elfutott. Inevera lenézett, és csak most vette észre, hogy abbahagyta a fonást, ahogy az eseményeket figyelte. Gyorsan folytatta hát.

Inevera nem mert egyenesen az apjára nézni, de azért a szemé sarkából figyelte. A férfi Manvahot nézte, amint az a kosarat forgatta ügyes lábával. Az asszony fekete köntöse feljebb csúszott munka közben, megmutatva csupasz bokáját és vádliját.

Kasaad egyik kezével megragadta az ágyékát, és dörzsölni kezdte.

– Gyere ide, asszony, kedvem támadt egy kis...

– Dolgozom! – Manvah felvett egy pálmaágat a mellette heverő kupacból, és éles reccsenéssel letörte róla a leveleket.

Kasaadot láthatólag őszintén összezavarta a felesége reakciója.

– Miért utasítanád vissza a férjedet alig egy órával azelőtt, hogy beveszi magát az éjszakába?

– Mert hetek óta majd' megszakadok, annyit dolgoztam ezekkel a kosarakkal – felelte Manvah. – Mert késő van, és elcsendesedett a környék. Meg mert itt van a teljes készletünk, és csak egy kanos, részeg disznó őrzi.

Kasaad felröhögött.

– Mégis, kitől kéne őrizni?

– De tényleg, kitől? – kérdezte egy hang. Mindannyian megfordultak, és Krishát pillantották meg, amint megkerülte a pultot, és belépett a bódéba.

Krishna természetes nő volt. Nem kövér – a Sivataj Lándzsájából kevés ember engedhette meg magának ezt a luxust –, hanem egy harcos lánya erős testfelépítéssel, határozott léptekkel és bőrkeményedésekkel teli kézzel. Mint minden dal'ting, ő is ugyanazt a tetőtől talpig érő fekete ruhát viselte, mint Manvah. Ő maga is fonással foglalkozott, Manvah egyik legnagyobb riválisának számított a Kaji törzsben. Ügyetlenebb volt ugyan, de ambiciózusabb.

Négy másik, a dal'tingok fekete ruháját viselő nő követte a bódéba. Ketten a feleségtársai voltak, az ő arcukat fekete szövet takarta. Krishna szintén velük érkező két lányának ellenben fedetlen maradt az arca. Ránézésre ezzel inkább elriasztották, mintsem vonzották

a potenciális férjjelölteket. Egyik nő sem volt kicsi, és úgy vették körbe őket, mint cserkésző sakálok a nyulat.

– Sokáig dolgozol ma – állapította meg Krisha. – A legtöbben már rég visszavonultak a sátrukba.

Manvah vállat vont, fel sem emelte a tekintetét a munkájáról.

– Még vagy egy óra, mire bejelentik a kijárási tilalmat.

– Chasiv mindig a nap legvégén jön Baden dama teliholdbálja előtt, igaz? – kérdezte Krisha.

Manvah még mindig nem nézett fel.

– Nem a te dolgod, mikor jönnek a vásárlóim, Krisha.

– De igen, ha a push'ing fiadat küldöd, hogy lopjon tőlem – jelentette ki a nő. Halk és fenyegető volt a hangja. A lányai Ineverához léptek, és elválasztották az anyjától. A feleségtársai a bódé belsejébe vették az irányt Kasaad felé.

Erre már Manvah is felemelte a fejét.

– Semmit sem loptam. Cashiv eljött hozzám, és azt mondta, a te kosaraid szétesnek, ha megpakolják őket. A fonóidat hibáztasd, ne engem, ha bukik az üzleted!

Krisha bólintott, aztán felvette a kosarat, amit Inevera éppen az imént tett a stóc tetejére.

– Te meg a lányod tényleg jól dolgoztok – állapította meg, ahogy egyik ujját végighúzta a fonaton. Aztán a földre ejtette a kosarat, és erősen rátaposott szandálos lábával.

– Asszony, hogy merészeled? – Kasaad döbbenet felkiáltott. Talpra ugrott, vagy legalábbis megpróbált, de nemigen találta az egyensúlyát. A lándzsáját és a pajzsát keresve körülnézett, de azokat a sátorban hagyta.

Miközben várta, hogy kitisztuljon a feje, Krisha asszonytársai összehangoltan cselekedtek. Fekete szövetbe csavart rövid rattanbotok csusszantak a kezükbe ruhájuk bő ujjai alól. Az egyik nő megragadta Kasaadot a vállánál fogva, és úgy fordította, hogy a másik ütése éppen a férfi gyomrát találja el, közben pedig szorosan tartotta, hogy a bot biztosan teljes erővel vágódjon a testének. Kasaad felnyögött fájdalmában, ahogy tüdejéből kipréselődött a szusz,

mire a második nő egy ágyékre mért csapással fejelte meg az első ütést. Kasaad nyögése éles sikollyá erősödött.

Inevera felkiáltott, talpra ugrott, de Krisha lányai durván megragadták. Manvah is felállt volna, de Krisha az arcára mért, jól irányzott rúgással a földre taszította. A nő jajveszékelnéi kezdett, de már későre járt az idő, és senki nem felelt neki.

Krisha lenézett a földön heverő kosárra, ami ellenállt a taposó lábának, és lassan visszanyerte eredeti alakját. Inevera elmosolyodott, de a nő aztán addig ugrált a kosáron, amíg az össze nem roskadt.

A bódé másik végében Krisha asszonytársai tovább verték Kasaadot.

– Úgy visít, mint egy nő – nevetett az egyik, és megint a férfi lábai közé vágott.

– És még annál is rosszabbul verekszik – rikoltotta a másik. Elengedték Kasaad vállát, mire a férfi levegő után kapkodva rogyott a padlóra, arcán fájdalom vegyült megaláztatással. A nők ott hagyták, és inkább a kupacokat kezdték el felrugdosni, hogy aztán rantanbotjaikkal verjék szét a kosarakat.

Inevera igyekezett kiszabadulni, de a fiatal nők csak szorosabban tartották.

– Maradj nyugton, különben eltörjük az ujjaidat, és soha többé nem fogsz tudni fenni.

A lány nem küzdött tovább, de összehúzta a szemét, és úgy helyezkedett, hogy alkalomadtán minden erejével a közelebbi nő lábára taposhasson. Az anyjára pillantott, de az csak megrázta a fejét.

Kasaad vért köhögött, és nagy nehezen felkönyökölt.

– Szajhák! Ha a damák meghallják, mi történt...

Krisha harsány nevetéssel szakította félbe.

– A damák? Tényleg eléjük állsz ezzel, Kasaad fia, Kasaad? És azt is elmondod nekik, hogy leittad magad couzival, aztán nők vertek meg? Még az ajin'palodnak sem beszélsz majd róla, amikor éjjel fenékbe rak!

Kaskaad küszködve igyekezett felállni, de az egyik nő gyorsan gyomorba rúgta, mire hanyatt vágódott, aztán nem mozdult.

– Hah! – kiáltott fel a nő. – Összepisilte magát, mint egy csecsemő! – Mindannyian nevettek.

– Támadt egy ötletem! – Krisha a szétszórt kosarakhoz lépett, és felhúzta a köntösét. – Miért strapálnánk magunkat azzal, hogy egyenként összetörjük ezeket a szörnyűséges kosarakat, amikor sokkal könnyebben is tönkretelhetjük őket. – Leguggolt, és vizelni kezdett, jobbra-balra ingatta a csípőjét, hogy a lehető legtöbb kosarat érje a sugár. A többi nő nevetett, és felkapták a köntösük szélét, hogy ők se maradjanak le.

– Szegény Manvah! – gúnyolódott Krisha. – Két férfi van a családjában, és egyik sem jó semmire. A férjed rosszabb, mint egy khaffit, a push'ting fiadat meg annyira leköti mások farkának szopkodása, hogy még csak itt sincs.

– Tévedés. – Inevera hátrafordult, és látta, amint Soli erős keze összezáródik az egyik őt tartó nő csuklója körül. A támadó sikoltott fájdalomában, ahogy Soli keményen megcsavarta a karját, aztán rúgott egyet, de a testvérét találta el, aki erre elterült a földön.

– Csihadj! – parancsolt rá a visító nőre, és taszított rajta egyet. – Ha csak egy ujjal is hozzáérsz a húgomhoz, levágom a csuklódat, nem csak kicsavarom.

– Majd meglátjuk, push'ting! – szólt Krisha. Asszonytársai megigazították a köntösüket, és készenlétben tartott botokkal Soli felé indultak. Krishának egyetlen fűrgé kézmozdulatra volt szüksége, és az ő fegyvere is a kezében termett.

Ineverának elakadt a lélegzete, de a fegyvertelen Soli félelem nélkül indult el a nők felé. Az első azonnal ütött volna, de Soli gyorsabb volt, ellépett a bot elől, és elkapta a nő karját. Reccsenés halatszott, és a nő sikoltva terült el a földön, botja már a fiú kezében volt.

A másik nő is támadott, Soli azonban félrelökte a botját, és keményen az arcába vágott. A mozdulatai könnyedek voltak és begyakorlottak, akár egy tánc. Inevera már látta, hogyan gyakorolja a sharusahkot, amikor hazajött a Hannu Pashról Holdfogyáskor. A nő a földre zuhant, és Inevera látta, hogy jókora adag vért köhög fel a kendője alatt.

Amikor aztán Krisha rontott rá, Soli eldobta a botját. A puszta kezével ragadta meg a nő fegyverét, és megállította a levegőben. Másik kezével elkapta Krishát a gallérjánál, megfordította, és egy stóc kosár fölé döntötte. Biztos, ami biztos, még a fejét is lenyomta, aztán a köntöse szegélye után nyúlt, és felrántotta a nő derekáig.

– Könyörgöm! – nyüsztette Krisha. – Tégy velem, amit akarsz, de ne vedd el a lányaim szüzességét!

– Pfuj! – Soli köpött egyet, arcára kiült az undor. – Előbb kúrnék meg egy tevét, mint téged!

– Jaj már, push'ting! – A nő gunyoros vigyorral illegette a csípőjét. – Képzeld azt, hogy férfi vagyok, és rakjál seggbe gyorsan!

Soli fogta Krisha botját, és elkezdte vele csépelni a nőt. Ahogy beszélt közben, mély volt a hangja, és elnyomta Krisha fájdalmas sikolyait meg a rattan csattogását a puszta bőrön.

– Nem kell egy férfinak push'tingnak lennie, hogy ne akarja egy trágyadombba dugni a farkát. Ami pedig a lányaidat illeti, nem tennék olyat, ami késleltetné, hogy hozzámenjenek valami szegény khaffithoz, és végre kendővel takarják el azt az ocsmány arcukat.

Elegendte a nő nyakát, de tovább ütötte, miközben a többiekkel együtt kifelé terelte a bódéból. Krisha asszonytársait a lányai támogatták, ahogy végül mind az öten kitántorogtak az utcára.

Manvah felállt, és leporolta magát. Kasaaddal mit sem törődve Ineverához sietett.

– Jól vagy? – kérdezte. A lány bólintott.

– Ellenőrizd a kosarakat! – mondta Manvah. – Nem volt sok idejük. Járj utána, megmenthetünk-e...

– Már késő. – Soli az utcára mutatott. Három Sharum közelített fekete ujjatlan köpenyben, fekete acél mellvértjeiket úgy kovácsolták, hogy kiemeljék eleve izmos felsőtestüket. Duzzadó bicipszükre fekete selyemszalagot kötöttek, hozzá szegecsekkel kirakott csuklószorítót viseltek. Hátukra csillogó aranypajzsot kötöttek, rövid lándzsájukat lazán tartották a kezükben. A portyázó farkasok könnyed kecsességével mozogtak.

Manvah felkapott egy kis kancsót, és a benne lévő vizet Kasaadra lötytentyette, aki nyöszörögve fogott hozzá, hogy feltápáskodjon.

– Befelé, gyorsan! – förmedt rá a nő, és belerúgott, hogy mozgásra készítse. Kasaad csak mormogott, de sikerült visszavánszorognia a sátorba, és eltűnnie szem elől.

– Hogy festek? – Soli leporolta és megigazította a köpenyét, a mellkasán még jobban széthúzta.

Komolytalan kérdés volt. Soha egyetlen férfi sem lehetett olyan szép, mint Inevera bátyja.

– Jól – suttogta válaszul a lány.

– Soli, drága ajin'palom! – kiáltotta Cashiv. Huszonöt éves kai'Sharum volt, vitathatatlanul a leginkább jóképű hármuk közül. A szakállát rövidre nyírta, és illatosított olajjal locsolta meg, bőrét a nap barnította tökéletesre. Mellvértjét Baden dama nyilvánvalóan valódi aranyból készült, napot formázó címere díszítette, turbánja közepére pedig egy nagy türkiz került. – Reméltem, hogy itt találalak, amikor eljövünk a mai... – Közben elég közel ért hozzá, hogy észrevegye a felfordulást a bódében. – Magasságos ég! Talán egy tevecsorda csörtetett át a sátratokon? – Beleszimatolt a levegőbe. – És közben hugyoztak is? – Fogta a lazán a nyakában lógó fehér selyemkendőt, és az orrához szorította. A társai követték a példáját.

– Akadt egy kis... gondunk – mondta Soli. – Az én hibám, elmentem pár percre.

– Szörnyű nagy kár. – Cashiv Ineveráról tudomást sem véve Solihoz lépett, és végighúzta a kezét a fiú mellkasán, ahol egy vörös folt kenődött el. Elgondolkodva dörzsölgette a vért két ujjá között. – Úgy látom, azért időben visszatértél, hogy kézbe vedd a dolgokat.

– Ez a tevecsorda már nemigen fog visszatérni – értett egyet Soli.

– Viszont ezeknek a kosaraknak annyi – állapította meg szomorúan Cashiv. – Megint Krishától kell vásárolnunk.

– Kérlek! – Soli Cashiv karjára tette a kezét. – Szükségünk van erre a megrendelésre. Nem az egész készlet ment tönkre. Még eladhatjuk neked legalább a felét.

Cashiv a karján nyugvó kézre pillantott, és elmosolyodott.

– Hah! Ha az egyikre ráhugyoztak, az olyan, mintha az összesre ráhugyoztak volna. Ilyen romlott árut nem vihetek haza a gazdámhoz. Öntsétek le őket vízzel, aztán adjátok el a khaffitoknak!

– Közelebb lépett, és Soli mellkasára tette a kezét. – De ha pénzre van szükséged, talán azzal is kereshetnél, hogy körbehordod a kosarakat a holnapai bálon, ahelyett, hogy árulnád őket. – Benyúlt Soli köpenye alá, és ujjai egészen a fiú válláig kalandoztak. – Háromszor annyi pénzzel jöhetsz haza, mint amennyit a kosarakért kaphattál volna, ha... jól hordod őket.

Soli elmosolyodott.

– Érték a kosarakhoz, Cashiv. Senki sem hordja őket jobban.

Cashiv elnevette magát.

– Holnap reggel jövünk érted, és elviszünk a bálba.

– Az edzőpályán leszek – mondta Soli. Cashiv bólintott, aztán a társaival tovább ballagott Krisha bódéja felé.

Manvah a fia vállára tette a kezét.

– Sajnálom, hogy ilyet kellett tenned, fiam.

Soli megvonta a vállát.

– Az embernek néha a farok, néha meg a fenék szerepe jut. Csak az bosszant, hogy Kisha győzött.

Manvah éppen csak annyira emelte meg a fátylát, hogy a földre köphessen.

– Dehogyan győzött. Nincs mit eladnia.

– Azt meg honnan tudod? – kérdezte Soli.

Manvah kuncogni kezdett.

– Egy héttel ezelőtt férgeket tettem a raktársátrába.

Miután segített rendet rakni a bódében, Soli éppen időben kísérté vissza a többieket a kis vályogépületbe, ahol éltek. Egy pillanattal később a damák már rá is zendítettek az alkonyati énekre Sharik Hora minaretjeiben. A legtöbb kosarat megmentették, de sokra közülük ráfért némi javítás. Manvah jókora köteg pálmalevelet cipelt a hátán.

– Sietnem kell, hogy odaérjek a gyülekezőre – mondta Soli. Inevera és Manvah átkarolták, és megcsókolták, mielőtt elindult és futva szelte át a sötétedő várost.

Odabent a lakásukban felnyitották a rovasokkal védett csapóajtót, és elindultak az Alváros felé, hogy ott töltsék az éjszakát.

Krázia minden épületéhez tartozott legalább egy föld alatti szint, ahonnan folyosók vezettek az Alvárosba. A csatornák és barlangok hatalmas méhkasra emlékeztető rendszere hosszú mérföldeken át húzódott. A nők, a gyerekek és a khaffitok ide menekültek minden éjjel, miközben a férfiak az alagai'sharakkal harcoltak. Hatalmas kövek akadályozták meg, hogy a démonok átjussanak Nie poklából, a beléjük faragott erős rovasok pedig a máshol előbúvókat tartották kordában.

Az Alváros áthatolhatatlan erődítmény volt, ami nem csak azt a célt szolgálta, hogy menedéket nyújtson a város lakóinak, de önmagában is egy teljes várost alkotott arra az esetre, ha megtörténne az elképzelhetetlen, és a Sivatang Lándzsája elbukna az alagaiokkal szemben. Minden családnak jutott hálólhely, voltak iskolák, paloták, imaházak és minden más.

Ineverának és az édesanyjának csak egy kis alagsor jutott az Alvárosban, ahol szalmazsákokon alhattak, egy hűvös helyiségben élelmet tárolhattak, egy másik, mély gödörrel ellátott apró lyukban pedig a dolgukat végezheték.

Manvah meggyújtott egy lámpát, leültek az asztalhoz, és hideg vacsorát ettek. Amikor már az edények is tiszták voltak, a nő elővette a pálmaleveleket. Inevera elindult, hogy segítsen neki.

Manvah megrázta a fejét.

– Irány az ágy! Holnap nagy nap vár rád. Nem akarom, hogy csak fáradtan pislogj, amikor holnap kikérdez a dama'ting.

Inevera végignézett az anyjuk kíséretében a dama'ting sátra előtt várakozó lányok során. Everam hitvesei elrendelték, hogy a tavaszi nap-éj egyenlőség napján, a damák hajnali éneke után minden kilencedik évében lévő lánynak át kell esnie a Hannu Pashon, hogy megtudja, miféle életutat szánt neki Everam. Egy fiú számára a

Hannu Pash akár évekig is tarthatott, de a lányoknak mindössze egy dama'ting egyetlen jóslatából állt.

A legtöbbet egyszerűen termékenynek nyilvánították, és megkapták az első fejkendőjüket, páran azonban menyasszonyként távoztak, vagy megtudták az új hivatásukat. Másokat, főleg a szegényeket és az írástudatlanokat, megvásároltak az apjuktól, kitanították őket a párnatáncra, aztán a nagy hárembe kerültek, ahol jiwah'Sharumként szolgálták ki Krázia harcosainak igényeit. Megtiszteltetést jelentett számukra új harcosokat szülni azok helyett, akik éjszakánként meghaltak a démonokkal vívott csatában az alagai'sharak során.

Inevera izgatottan ébredt, magára öltötte barna ruháját, és kikefélte sűrű fekete haját, ami most selymesen ragyogó természetes hullámokban omlott a vállára. Ma volt az utolsó nap, hogy a világ láthatta. Inevera lányként lép be a dama'ting sátrába, de fiatal nőként távozik majd, akinek ezután csakis majdani férje láthatja majd a haját. Elveszik tőle a barna ruháját, és rendes feketét kap helyette.

– Nap-éj egyenlőség ide vagy oda, telihold van – állapította meg Manvah. – Ez legalább jó ómen.

– Talán egy Damaji befogad majd a háremébe – mondta Inevera.
– Palotában élhetnék, és olyan ellátmányt kaphatnék, hogy soha többé nem kellene fonnod.

– Soha többé nem mehetnél ki a napra – tette hozzá Manvah olyan halkán, hogy a körülöttük állók ne hallhassák meg –, soha többé nem beszélhetnél senkivel az asszonytársaidon kívül, és lesketnéd egy vénember kívánságait, aki akár a dédapád is lehetne. – Megrázta a fejét. – Időben befizettük az adónkat, két férfi is áll melletted, szóval kevés rá az esély, hogy eladnak egy nagy hárembe. És még az is jobb sors lenne, mintha meddőnek találnának, és számkivetett lennél nie'tingként.

Nie'ting. Inevera beleborzongott a gondolatba. Ha egy lányt terméketlennek találtak, soha nem vehetett fel fekete ruhát, egész életében barnát kellett viselnie, mint a khaffitoknak, az arca pedig örök szégyenére fedetlen maradt.

– Talán kiválasztanak dama’tingnek – próbálkozott Inevera.

Manvah megrázta a fejét.

– Nem fognak. Soha nem választanak ki senkit.

– A nagy szerint abban az évben, amikor őt is próbára tették, kiválasztottak egy lányt.

– Az legalább ötven éve történt, ha nem annál is régebben – mondta Manvah –, és Everam áldja meg, édesapád becses édesanyja hajlamos... túlozni.

– Akkor hogyan lesznek a nie’dama’tingek? – kíváncsiskodott Inevera. A dama’ting tanoncaira gondolt, akik fedetlen arccal jártak, de fehér ruhájuk jelezte, hogy Everam jegyesei.

– Egyesek szerint Everam maga ejti teherbe a hitveseit, és a nie’dama’tingek az ő lányaik – felelte Manvah. Inevera ránézett, felhúzta a szemöldökét, és azon gondolkodott, vajon az anyja viccel-e.

Manvah vállat vont.

– Jobb magyarázatot mindenesetre nem tudok. Annyi biztos, hogy a piacon még egyetlen másik anya sem látott olyat, hogy egy lányt kiválasztottak volna, és soha egyik nie’dama’ting arcát sem ismertük fel.

– Anyám! Húgom! – Inevera szélesen elmosolyodott, ahogy megpillantotta a közeledő Solit, aki Cashivval a háta mögött közeledett feléjük. Bátyja fekete köpenye még poros volt az Útvesztőtől, fél vállára vetett pajzsán friss horpadások látszottak. Cashiv öltözte éppen olyan makulátlan volt, mint mindig.

Inevera odafutott Solihoz, és megölelte. A fiú felnevetett, fél karjával felkapta a húgát, és meglóbálta a levegőben. Inevera sikongatott a gyönyörűségtől, és egy pillanatra még a félelemről is megfeledkezett. Semmitől sem félt, ha a bátyja vele volt. Soli most gyengéden letette a földre, és az édesanyjukat is átölelte.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte Manvah. – Azt hittem, máris úton vagy Baden dama palotája felé.

– Úton is vagyok – felelte Soli –, de nem mehettem el anélkül, hogy Ala minden áldását kívánjam a kishúgomnak a Hannu Pasha alkalmából. – Kinyújtotta a karját, és beletúrt Inevera hajába.

A húga a keze után kapott, de mint mindig, Soli most is gyorsabb volt, és időben visszahúzódott.

– Szerinted apánk is eljön, hogy megáldjon? – kérdezte Inevera.

– Hm... – Soli habozott. – Tudomásom szerint apánk még mindig a bódénál alszik a sátorban. Tegnap este nem is ért oda a gyülekezésre. Azt mondtam a kiképzőmesternek, hogy megint elrontotta a gyomrát. – Soli tehetetlenül vonta meg a vállát, Inevera pedig leszegte a tekintetét, nem akarván látni bátyja csalódottságát.

A fiú lehajolt, gyengéden felemelte Inevera állát, a tekintetük találkozott.

– Egészen biztos, hogy apánk ugyanannyi áldást kíván neked, mint én, akkor is, ha nehezen mutatja ki.

Inevera bólintott.

– Tudom. – Még egyszer utoljára átkarolta Soli nyakát, mielőtt elbúcsúztak volna. – Köszönöm!

Cashiv úgy pillantott Ineverára, mintha most venné észre életében először. Megvillantotta a legszebb mosolyát, és meghajolt.

– Áldás rád, Inevera vah Kasaad, nővé válásod alkalmából. Jó férjet és sok fiút kívánok neked, legyenek mindannyian olyan jóképűek, mint a bátyád.

Inevera elmosolyodott, és érezte, hogy az arcába pír szökik, ahogy a harcosok odébbálltak.

Végre megindult a sor. Lassan telt az idő, ahogy ott álltak a tűző napon. A lányokat és az anyjukat egyesével engedték be. Néhányan alig pár percig voltak bent, mások majdnem egy óráig. Mindannyian feketében bukkantak elő ismét, a legtöbbükön megkönnyebbülés látszott. Némely lányok a semmibe meredtek, és szórakozottan dörzsölgették a karjukat, miközben az anyjuk hazafelé terelgette őket.

Ahogy a sor elejéhez közeledtek, Inevera anyja erősebben szorította a lánya vállát, körmei még a ruha szövetén keresztül is a bőrébe vájtak.

– Süsd le a szemed, és tartsd a szád, amíg nem beszélnek hozzád! – súgta Manvah. – Soha ne felelj kérdésre kérdéssel, és soha ne vitatkozz! Mondd utánam: „Igenis, dama’ting”.

– Igenis, dama’ting – ismételte Inevera.

– Tartsd ezt a választ készen a fejedben! – folytatta Manvah. – Ha megsértesz egy dama'tinget, magát a sorsot sérted meg.

– Igen, anyám. – Inevera nagyot nyelt, érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Mi folyhatott a sátorban? Elvégre az anyja ugyanezen a szertartáson ment keresztül. Mitől félt ennyire?

Egy nie'dama'ting félrehúzta a bejáratot takaró függönyt, és a lány lépett ki mögüle, aki Inevera előtt került sorra. Már fejkendőt viselt, de barnát, mint ahogy a ruháját sem cserélték feketére. Az anyja átkarolta a vállát, és vigasztalóan mormogott neki valamit, ahogy elbotorkáltak. Mind a ketten sírtak.

A nie'dama'ting komoran figyelte a jelenetet, aztán Ineverához és az anyjához fordult. Talán tizenhárom éves lehetett, magas, vaskos természetével és kiugró járomcsontjával olyan volt, mint egy ragadozó.

– Melan a nevem. – Intett nekik, hogy lépjenek be. – Qeva dama'ting fogad téged.

Inevera mély lélegzetet vett, majd anyjával együtt levették a cipőjüket, rovást rajzoltak a levegőbe, és beléptek a dama'ting sátrába.

A napsugarak átszűrődtek a vászontetőn, és erős fénnel töltötték meg a hatalmas sátrat. Minden fehér volt, a falaktól a festett bútorokon át a földet borító vastag vászonig.

Ettől a vér csak még riasztóbbnak hatott. Hatalmas vörös és barna foltok csúfították el a talajt a bejárat környékén, a jobbra és balra leválasztott helyiségek irányába pedig vörös lábnyomok ösvénye vezetett.

– Ez Sharumok vére – szolt egy hang. Inevera hátrahőkölt. Csak most vette észre Everam Hitvesét. Ott ült előttük ugyan, de fehér köpenye szinte tökéletesen beleolvadt a háttérbe. – A sebesülteké, akiket hajnalban hoztak az alagai'sharakról. A vászonpadlót mindennap felszedik, és elégetik a Sharik Hora-i minaretek tetején, amikor imára szólítják a várost.

Inevera most már hallotta a minden irányból érkező fájdalomkiáltásokat is. A vastag válaszfalak mögött férfiak szenvedtek. Elképzelte, hogy az apja – vagy ami még rosszabb, Soli – is közöttük van, és minden sikolyra meg nyögésre elfintorodott.

– Vegyél magadhoz, Everam! – kiáltotta valaki kétségbeesetten.
– Nem akarok nyomorékként élni!

– Óvatosan járj! – figyelmeztette Qeva dama'ting Ineverát. – A talpad nem méltó rá, hogy érintse a vért, amit nagybecsű harcosok hullajtottak érted.

Inevera és az anyja a dama'ting elé lavíroztak a foltos vásznon. A tetőtől talpig fehérbe öltözött Qeva, akiből csak a szeme meg a kézfeje látszott, magas volt és testes, mint Melan, de azért látszott, hogy formás testű nő.

– Hogy hívnak, lányom? – Everam Hitvesének mély és erős volt a hangja.

– Inevera vah Kasaad am'Damaj am'kaji, dama'ting – felelte Inevera, és mélyen meghajolt. – Kaji első számú feleségéről neveztek el. – Manvah körme a vállába mélyedt a feleslegesen hozzáfűzött mondatra, mire a lány akaratlanul is felszisszent.

Úgy tűnt, a dama'ting észre sem vette.

– Ettől nyilván különlegesnek érzed magad – mordult fel. – Ha Kráziában minden egyes ilyen nevű mihaszna lányra jutna egy harcos, Sharak Kának már vége lenne.

– Igen, dama'ting. – Inevera mélyen meghajolt, anyja körmei pedig lassan visszahúzódtak.

– Csinos lány vagy – jegyezte meg Qeva.

Inevera ismét meghajolt.

– Köszönöm, dama'ting!

– A háremekben mindig elkél egy csinos lány, ha máshol nem veszik jó hasznát. – Qeva Manvahra nézett. – Kicsoda a férjed, és mivel foglalkozol?

– Dal'Sharum Kasaad, dama'ting – felelte a nő, szintén egy meghajlás kíséretében. – És pálmefonó vagyok.

– Első számú feleség vagy? – érdeklődött Qeva.

– A férjem egyetlen felesége vagyok, dama'ting.

– A férfiak azt hiszik, új feleségeket szerezhetnek majd, ahogy egyre jobban megy a soruk – mondta Qeva –, csakhogy ennek az ellenkezője igaz. Próbáltál már Evejah előírásai szerint asszonytársakat

keríteni magadnak, hogy segítsenek a fonásban, és újabb gyerekeket szüljenek a férjednek?

– Igen, dama’ting. Sokszor. – Manvah összeszorította a fogát. – Az apáik... ellenezték a házasságot.

Everam Hitvese felmordult. Ez a reakció sokat elmondott Ka-saadról.

– Tanítottad a lányt?

Manvah bólintott.

– Igen, dama’ting. Inevera a tanoncom. Ügyesen fon, és megtanítottam a számolásra meg a könyvek vezetésére. Elolvasta az Eve-jahot egyszer-egyszer a Mennysorság mind a hét oszlopának tiszteletére.

A dama’ting tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni.

– Kövessetek! – Elfordult, és a sátor mélye felé indult. Nem törődött a vérrel a földön, selyemköntöse könnyedén siklott át felette. Egyetlen csepp sem ragadt rá. Nem is merészelt volna.

Melan követte őket. A nie’dama’ting fürgén kerülgette a vért, Inevera meg az édesanyja pedig követték. A sátor fehér vászonfalú labirintusnak bizonyult, ahol mindig előttük volt a soron következő kanyar, mire Inevera nyugtázhatta volna, merre is fordult az imént. Itt már nem volt vér a földön, és a Sharumok kiáltásai is már csak elfojtva hallatszottak.

Az egyik kanyar után a falak meg a mennyezet színe fehérről hirtelen feketére változott. Olyan volt, mintha a nappalból az éjszakába léptek volna át. A következő forduló után olyan sötét lett, hogy Manvah kis híján láthatatlanná vált a dal’tingok fekete köntösében, a fehérbe öltözött dama’ting és a tanonca pedig szellemszerű jelenésekké váltak.

Qeva egyszerre megtorpant, Melan pedig megkerülte, és kinyitott egy csapóajtót, amit Inevera addig észre sem vett. Mögötte alig lehetett kivenni a még mélyebb sötétségbe aláereszkedő lépcsősort. A kő hideg volt a lány csupasz talpa alatt, és amikor Melan behúzta mögöttük az ajtót, hirtelen teljes lett a sötétség. Lassan ereszkedtek alá, Inevera rettegett, hogy megbotlik, és lerántja magával Everam Hitvesét a mélybe.

A lépcső végül könyörületesen rövidnek bizonyult, bár Inevera a meglepetéstől végül valóban elvesztette az egyensúlyát egy pilanatra, amikor az aljára ért. Gyorsan megint felegyenesedett, így szerencsére senki nem vett észre semmit.

Vörös fény jelent meg Qeva kezében. A baljós derengésben megint láthatták egymást, de a fojtogató sötétség így sem oldódott körülöttük. A dama'ting végigvezette őket egy sor sziklába vajt cellán. A falakba mindkét oldalon rovásokat véstek.

– Te várj itt Melannal! – utasította Qeva Manvahot, aztán beterre Ineverát az egyik cellába. A lány elfintorodott, ahogy a nehéz ajtó becsukódott mögöttük.

A helyiség egyik sarkában kőtalapzat állt, a dama'ting erre tette le a fénylő tárgyat. Olyan volt, mint egy darab szén, amibe világító rovásokat véstek, de még Inevera is jól tudta, micsoda valójában. Egy alagai hora volt az.

Démoncsont.

Qeva hátat fordított, és Inevera megpillantotta az ívelt penge vilanását a nő kezében. A vörös fényben úgy tűnt, mintha a fémet vér borítaná. Inevera sikítva kezdett hátrálni, de a cella kicsi volt, és hamarosan a kőfal állta útját. A dama'ting egészen közel emelte a pengét a lány arcához, Inevera kancsalított, ahogy igyekezett rajta tartani a szemét.

– Félsz a pengétől? – kérdezte a nő.

– Igen, dama'ting – felelte automatikusan Inevera. El-elakadt a hangja.

– Csukd be a szemed! – parancsolta Qeva.

Inevera reszketett a félelemtől, de engedelmeskedett. A szíve majd kiugrott a mellkasából, ahogy várta, hogy a fegyver a húsába vágjon.

De semmi ilyesmi nem történt.

– Képzeld el egy pálmafát, kosárfonó lánya – mondta Qeva. Inevera nem igazán értette a dolgot, de bólintott. Nem esett nehezeére maga elé idézni a képet, hiszen nap mint nap pálmafák törzsén kúszott fel, hogy letépkedje a fonáshoz szükséges leveleket.

– Féli-e a pálma a szelet? – kérdezte a nő.

– Nem, dama'ting – felelte Inevera.
– Mit csinál?
– Hajlik, dama'ting – felelte Inevera.
– Az Evejah azt tanítja nekünk, hogy a félelem és a fájdalom olyan, mint a szél, Inevera, Manvah lánya. Engedd hát, hadd fújjanak!
– Igen, dama'ting – mondta Inevera.
– Ismételd el háromszor! – parancsolta Qeva.
– A félelem és a fájdalom olyan, mint a szél. – Inevera mély lélegzetet vett. – A félelem és a fájdalom olyan, mint a szél. A félelem és a fájdalom olyan, mint a szél.
– Nyisd ki a szemed, és térdelj le! – mondta Qeva. Amikor Inevera engedelmeskedett, hozzátette: – Nyújtsd ki a kezed! – Inevera úgy érezte, a karja elválik a testétől, mégis sikerült rezzenéstelenül tartania. Everam Hitvese felgyűrte a lány ruhájának ujját, és belevágott az alkarjába, vékony pataokban serkentve ki a vért.

Inevera élesen beszívta a levegőt, de nem hőkölt hátra, és nem kiáltott fel. *A félelem és a fájdalom olyan, mint a szél.*

A dama'ting egészen kicsit felemelte a fátylát, és a nyelvével érintette a kést, hogy megízlelje Inevera véréét. Aztán visszacsúsztatta a pengét a derekánál lógó hüvelybe, és erős kezével összeszorította a sebet, amiből vér csöpögött pár fekete, rovásokkal ellátott kockára.

Inevera összeszorította a fogát. *A félelem és a fájdalom olyan, mint a szél.*

Amint a vér elérte őket, a kockák ragyogni kezdtek, és a lány hirtelen rájött, hogy azok is alagai horák. A vére démonok csontját érintette. Elszörnyedt a gondolatra.

A dama'ting hátralépett egyet, és halkán zsolozsmázni kezdett, miközben a kezében rázogatta a minden eltelt pillanattal erősebben világító kockákat.

– Everam, élet és fény adója, hozzád esedezem! Tudasd földi szolgáladdal, mit hoz a jövő! Áruul el nekem Ineverának, Kasaad lánynak sorsát, ki Kaji családjából való!

Ezzel a földre vetette a kockákat Inevera előtt. A lány hunyorogott, ahogy előbb élesen lobbant a fény, majd tompa lüktetésé

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

halványult, és a ragyogó szimbólumok kirajzolták a sorsa fonatát alkotó pálmaleveleket.

A dama'ing nem szólt. Összehúzta a szemét, és sokáig meredt némán a szimbólumokra. Inevera nem tudta volna pontosan megmondani, mennyi idő telt el, de remegni kezdett, ahogy lábának hosszú térdeléshez nem szokott izmaiból kezdett ellillanni az erő.

Qeva érzékelte a mozgást, és felnézett.

– Ülj le a sarkadra, és ne mocorogj! – Ő maga felállt, és körözni kezdett az apró cellában, hogy minden nézőpontból megvizsgálhassa a kockák által kirajzolt mintát. A ragyogás már szinte teljesen elhalványult, de a dama'ing még mindig nem jutott dűlőre azzal, amit látott.

Pálmafa a szélben ide vagy oda, Inevera kezdett nagyon ideges lenni. Az izmai majd elpattantak, annyira feszültek, szorongása minden eltelt pillanattal megkétszereződött. Vajon mit látott Everam Hitvese? Elveszik az anyjától, és eladják egy hárembe? Vagy természetlennek bizonyult talán?

Qeva végül a lányra nézett.

– Ha csak egy ujjal is hozzányúlsz a kockákhoz, az életeddel fizetsz érte. – Ezzel kisietett a helyiségből, és parancsokat kezdett osztogatni, aztán sebes léptek zaja hallatszott, ahogy Melan futásnak eredt.

Egy pillanattal később Manvah lépett be a cellába, óvatosan megkerülte a kockákat, és letérdelt Inevera mögé.

– Mi történt? – kérdezte sűgva.

A lány megrázta a fejét.

– Nem tudom. A dama'ing sokáig nézte a kockákat, mintha nem lenne benne biztos, mit jelentenek.

– Vagy nem tetszett neki, amit megtudott belőlük – mormogta Manvah.

– És most mi lesz? – kérdezte Inevera. Jéghideg lett az arca.

– Elküldtek Kenevah Damaji'ingért – felelte Manvah, mire a lánynak a torkán akadt a lélegzete. – Ő mondja ki a végső szót. Addig is imádkozz!